

PUNT DE MIRA

Polls, xinxes i puces

A l'obrir un paquet que venia del Japó, i treure l'envoltori, un plàstic que a més feia de protector, amb uns topes bufats que si els apretaves feien un "pet", em va fer pensar en el soroll que feien quan els aixafàvem els polls entre mig de les ungles dels dos dits grossos de les mans, així com també les xinxes i puces, encara que també hi havia d'altres sistemes. Tot això ho feiem sobre els anys quaranta.

Recent acabada la guerra, vam passar uns anys molt dolents, ja que va venir la fam, la por, la brutícia, amb la manca del més essencial per la vida de les persones. Tot això feia que les malalties i la pobresa es transformessin en la misèria més pura, donant pas al tifus, i als paràsits anomenats més amunt. Els principals receptors de tot això eren els menuts, això que llavors nens i nenes portàvem els cabells tallats al zero, i encara no n'hi havia prou, perquè també els agafàvem, i sempre teníem mal al cap.

Si ho mires al diccionari et diu que els polls són: Insecte Hemiptero Anopluro, paràsit extern dels mamífers. La xinx: El seu nom comú es Cimex Lectularis, fa de sis a set mm. té el cos de forma ovalada i quasi plana, i les potes molt fines i de color terrós i vermell fosc quan està plena de sang i després una flaire fètida. La puça: Pulex irritans. Puça comuna, insecte afanibters, és portadora de gèrmens de malalties infeccioses. Un dels millors sistemes per treure aquests insectes és el que us he explicat més amunt. Si els portaves a la roba, el millor sistema era fer-la bullir amb una caldera amb aigua. Les xinxes ja era més diferent, ja que es posaven en els matalassos i a les juntes i molles del somiers, potser provocat perquè els petits ens fèiem "pipi" al llit. Era molt corrent veure matalassos assecar-se al sol. Els somiers es podien escaldar amb aigua bullenta. Tot això succeïa per tot arreu, però jo parlo en concret de gent del carrer Corró, Barcelona, Tarafa, Sant Jaume, Ricomà, "la Carretera", etc. En moltes d'aquestes cases teníem un meravellós lloc anomenat eixida.

Pot ser que algú no li agradi recordar tot això, però crec que pot anar bé per la gent que ens ve al darrera, perquè quan vegin aquests paràsits no els hi tinguin por. Avui dia de polls encara hi ha escoles que es troben que n'hi ha.

M'oblidava que encara hi havia una altra manera de treure els polls, encara que no màgica, la qual era que t'havies de mullar cap i cabells amb esperit de vi i seguidament embolicar-te el cap amb un mocador de fer farcells, i a dormir. Així l'endemà et llevaves sense polls ni llèmars que eren les fundes d'aquests, que no ho havia anomenat.

Pere VALLS I DURAN

EL REFRANYER

Amb el veïnat, bona amistat i el portal tancat

Aquest conegut refrany, no atempta ni de molt lluny, contra la vida de relació, sinó tot el contrari. Antigament, el companyatge entre els veïns, era la cosa més natural del món. Això, lògicament, comportava conflictes diversos, més que de veïnatge, fins i tot familiars. Aquesta és la part anecdòtica damunt la qual es recolza el nostre refranyer d'avui. Ara, però, si hem d'actualitzar aquesta dita popular, pel que fa als veïnatsges, resulta una mica passat de rosca. Aquestes immenses conilleres de l'habitatge d'ara, fan que la relació entre ells sigui del tot negativa. El sentit filosòfic però d'aquest refrany, sempre en una línia de rabiosa actualitat, se cenneix estrictament en allò de que hem de saber guardar les distàncies. O millor: "Hem de viure junts, però no barrejats". Cadascú a casa seva per més que Déu sigui a la de tothom. Tanmateix, si de l'amistat sabéssim fer-ne el millor ús, endavant i fora! El cas és que els corrents de l'amistat, generalment, no són altra cosa més que fogars de problemes, d'immiscions en llars alienes i d'enfrontament d'incompatibilitats socials. Mireu-s'ho com volgueu. Aquest és un dels nostres refranys populars amb més saviesa que molts d'altres. Cal ser amic de tots i de tothom. Predicar la caritat amb l'exemple. Res de paraules al vent. Els discursos no peïxen els ramats. Cal fer tot el bé possible, però, en haver complert amb el nostre deure, restar en paus amb tothom, però amb el portal tancat amb pany i cademat per dins. Això és la moral d'aquest refrany. Ara i sempre.

Josep MACIÀ I MACIÀ

CORREU OBERT

En aquesta secció es publicaran les cartes que adrecin els nostres lectors. Cal que els autors n'especifiquin el nom, cognoms, adreça i número D.N.I., malgrat que podran ser publicades amb pseudònim, sempre que la seva temàtica ho permeti, a criteri de la Redacció. Les cartes hauran d'estar escrites a màquina i preferentment no podran excedir de 25 ratlles. Segons aquestes condicions esmentades la Redacció es reserva el dret de publicar-les i el d'extractar-les o resumir-les quan calgui.

Quan ens estalona la lògica de la 3a. edat

Resposta a una dona

Distingida Sra:

Jo soc "algú que Vostè no coneix". I dono gràcies al nostre bon Déu perquè aquest vent primaveral que no és altre que el de PLAÇA GRAN (12 juliol - pàg. 10) m'hagi enviat la seva carta.

Potser l'he llegida deu vegades i cada cop m'ha emocionat més. I la tornaré a llegir amb devoció fins que l'apregui de memòria com el Parenostre.

Li prego per favor que continuï escrivint. Cregui que val la pena de que ho faci. Ens farà molt de bé a tots els vells. Pensi que tots la necessitem perquè ens alleugereixi una mica aquesta soledat que ens sobrevé per falta només d'ideals fonamentals. Ja ho sabem que tot desapareixerà i que tots ens morim de mica en mica... o bé tot d'un plegat. Per tant no si val a apagar-se en una mitja llum per a poder morir a les fosques. No...! Això no ho trobo

gens bé de Vostè. La decadència natural és una virtut que nosaltres, els vells, hem de conservar. I mentre la democràcia ens toli enregistres en el cens electoral, Vostè i un servidor i tots plegats, malalts o no, rics o pobres, curts o espavilats, cecs o vidents, tots hem de conservar l'interesa de dir o de proclamar amb totes les nostres migrades possibilitats el "sí" o el "no" que experimentem. ¿No ho creu així, Vostè també...?

Joan Bta. SOLDEVILA

Retencions

Ja fa dies que som a l'estiu, teòricament la gent ha marxat de vacances, però cada cop que agafo el cotxe haig de fer cua als nous semàfors de Canovelles, Granollers, Cardedeu, Parets, etc. Diuen que ho fan per estalviar accidents i per regular el trànsit. No sé si ens ho podem creure, ja que continuen havent accidents i evidentment retencions.

Desconec si per evitar-les serà necessari imposar mesures restrictives com fan a Mèxic D.F. on els cotxes amb matrícules parells i senars circulen alternativament. Això només afavoreix els que tinguin dos cotxes. Caldrà veure si els nostres polítics són més imaginatius.

P. SUBIRATS

PLAÇA GRAN

C/Roger de Llúria
1-2n 08400 Granollers

L'ESCLETXA

Vacances

Quin invent les vacances! Ningú mitjanament eixerit no ha intentat mai de prescindir-ne, al contrari, tothom procura allargar-les. Un amic meu, força assenyat, diu que si ens en donen un mes és que ens en mereixem dos. És un bon raonament perquè a l'hora de rebre un premi, tot i que ens l'hàgim guanyat, sempre ens l'escatimen.

Són tan importants les vacances que quan comencem a ensumar que s'acosten ens agafa una espècie de cansament afegit difícil de superar. Tots hem dit o hem sentit una frase com aquesta: "No puc més, si no començo aviat les vacances em plegaré". I és clar, l'esgotament només desapareix deixant de treballar, de la mateixa manera que tot menjant marxa la gana.

Els japonesos tot just comencen a tenir vacances —només de quatre a set dies l'any— i diu que alguns, aventsats a viure per a l'empresa i gairebé a l'empresa, no sabem què fer-ne. Tenen un país molt avançat tècnicament i econòmicament, com a col·lectiu són l'enveja de molts governs, però, al meu entendre, com a individus són dignes de plànyer. Estan tan endarrerits, si fa no fa, com els nostres besavis que no feien vacances i eren esclaus del senyor feudal, com ara ho són els japonesos de les empreses on treballen.

A Occident l'amor forassenyat pel treball és considerat una anormalitat, una patologia. L'individu que no sap què fer els caps de setmana, que se sent incòmode quan és festa i que només recupera el bon humor els dilluns al matí pateix del que en diuen estrès de l'avorritment. És a dir que es cansa més quan no fa res que quan fa feina. Les vacances li deuen semblar un infern anticipat. Diuen els entesos que l'addicció al treball pot ser tan forta com la de l'alcohol, el tabac o altres drogues. Sembla mentida, oi?

Els qui som normallets —una mica pencaires, força badochs i un xic dropos— assaborim les vacances tres vegades: quan les organitzem, quan les vivim i quan les recordem. Per passar-ho bé i trencar la monotonia hi ha un munt de possibilitats.

Si volem reposar i no gastar podem recuperar afeccions que s'han perdut per manca de temps: xerrar, badar (en Josep Pla, que havia estat tan irònic com bon observador, deia que el nostre país és ple de badochs) o practicar-ne d'altres ben actuals com és fer mots encreuats o trencaclosques.

Si preferim l'acció existeixen indrets i activitats per a tots els gustos. I si tenim la dèria de viatjar trobarem tota mena d'ofertes i suggeriments. Penso que no cal ser milionari per veure món i els diners destinats a fer vacances són els més ben gastats.

Fem allò que més ens sedueix i aprofitem bé aquest premi tan merescut. Els qui enyoren la feina que no s'hi amoïnen, els queden onze mesos per trobar-hi el gust.

Lourdes CUBELLS

